

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P .V. S.**, zast. Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem v Děčíně, Sofijská 890/31, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2005, č. j. 14 Az 426/2003 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. č. j. 14 Az 426/2003 - 25 ze dne 7. 2. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-846/VL-19-C10-2003 ze dne 8. 9. 2003, jímž nebyl stěžovateli podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl a jímž bylo zároveň vysloveno, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel nesouhlasí s rozhodnutím soudu, uvádí, že již v žádosti o udělení azylu uváděl skutečnosti svědčící o tom, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Konkrétně se domnívá, že ve Vietnamu obecně lidská práva dodržována nejsou. Připouští sice, že ekonomické potíže měl taktéž, avšak neoznačuje tyto jako hlavní důvod žádosti. Stěžovatel se tedy nemůže ztotožnit se závěry soudu o tom, že o azyl požádal

pouze z ekonomických důvodů a důvodů legalizace svého pobytu. Kasační stížnost tedy podává z důvody vad řízení, které spočívají v tom, že skutková podstata, z níž vycházel správní orgán, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit, tedy s odkazem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 4. 2005 ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, domnívá se, že napadený rozsudek je vydán v souladu se zákonem, odkazuje na vlastní spis. Přiznání odkladného účinku žalovaný nepodporuje. Navrhuje buď odmítnutí kasační stížnosti pro neodstraněné vady (v žalobě chybí povinný údaj o datu doručení rozsudku), případně zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud napadené usnesení přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Po přezkoumání věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že řízení o udělení azylu bylo zahájeno dne 25. 2. 2003 na základě žádosti o udělení azylu, v níž stěžovatel uvedl, je bez vyznání v zemi původu nebyl členem žádné politické strany. Z Vietnamu vycestoval dne 24. 8. 2002 pouze z ekonomických důvodů. Upřesnil, že v zemi původu nemohl najít zaměstnání. Do ČR přijel nelegálně za prací, kterou mu slíbil jeho bratranec. Stěžovatel požádal o azyl taktéž z důvodu legalizace pobytu, když nemá cestovní pas a povolení k pobytu. V případě návratu se ničeho neobává. V pohovoru konaném za přítomnosti tlumočnicka z vietnamského jazyka dne 30. 5. 2003 stěžovatel důvody svého odchodu zopakoval a upřesnil, že ve vlasti nežádal o pomoc státní úřady a nepokusil se přestěhovat za zaměstnáním na jiné místo ve Vietnamu. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 8. 9. 2003 rozhodnutí, kterým stěžovateli neudělil azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu a současně vyslovil, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že důvodem odchodu stěžovatele byly ekonomické problémy vyplývající z jeho nezaměstnanosti. V průběhu správního řízení stěžovatel neuvedl žádnou konkrétní skutečnost, kterou by prokázal, že byl pronásledován ve své vlasti z důvodu právně relevantních pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12

zákonu o azylu. Podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 13 odst. 1, 2 a ustanovení § 14 žalovaný taktéž neshledal.

Proti předmětnému rozhodnutí podal stěžovatel žalobu. Dle jeho názoru splňuje podmínky pro udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, když stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu.

Výše uvedený rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje stížní důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť je přesvědčen, že řízení před správním orgánem je stíženo vadami, které spočívají v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá popru ve spisech.

Konkrétně stěžovatel nesouhlasí se závěry žalovaného a soudu, že hlavním jediným důvodem podání žádosti o azyl byly ekonomické problémy a snaha po legalizaci. Stěžovatel v této souvislosti oponuje, že hlavním důvodem jeho žádosti o azyl nebyly ekonomické důvody, ale že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů v domovské zemi.

V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu je třeba k této námitce uvést, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li stěžovatel v řízení před správním orgánem pouze určité důvody, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat, že správní orgán nezjišťoval důvody jiné, stěžovatelem v řízení před správním orgánem neuváděné. Z důvodu, že z výše uvedené žádosti o udělení azylu, resp. z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky, na základě kterých rozhodoval žalovaný správní orgán o udělení azylu, vyplynulo, že stěžovatel požádal o udělení azylu toliko z důvodů ekonomických. Ze správního spisu naopak podle Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že správní orgán provedl vzhledem k důvodům uvedeným v označené žádosti, resp. protokolu, úplné dokazování, ze kterého je zřejmé, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodování vycházel. Všechny důkazní prostředky byly správním orgánem řádně zhodnoceny, přičemž provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, který má, jak již bylo výše uvedeno, v souzené věci oporu ve spisu, resp. s ním není v rozporu, a Krajský soud v Ústí nad Labem proto nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro stěžovatelem uváděné důvody nezrušil. Nejvyšší správní soud tudíž nemohl stěžovateli v tomto stížnostním bodě přisvědčit.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvod uvedený v kasační stížnosti stěžovatelem podřazený pod ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nebyl prokázán, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra ČR, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení, jak výše uvedeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. prosince 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu